

Уродженець Брусилова, вчений та підприємець В.Г. Святненко, продовжуючи традиції І.І. Огієнка, провів ґрунтовне дослідження історії краю та видав книгу «Рідний край над Здвижень-рікою».

Представлені фотографії, книги, документи цих відомих людей.

У музеї проводяться засідання жіночого клубу «Огієнкова світлиця», який вивчає і пропагандує праці І. Огієнка, доносить до громадськості інформацію про визначного вченого, державного та церковного діяча, залучає громадськість до формування фонду музею. Наукові співробітники проводять екскурсії, музейні уроки, зустрічі з цікавими людьми та інші освітні заходи.

Брусилівський історичний музей імені І.І. Огієнка

Житомирська обл., смт. Брусилів, майдан Івана Огієнка, 1

тел. 8 (0262) 3 01 42

Вихідні – неділя, понеділок

Час роботи: з 09-00 до 18-00

Отримано: 05.11.2015 р.

Н. О. Мірошніченко

ХУДОЖНИК ВАЛЕРІЙ РАДЕЦЬКИЙ – ЛАУРЕАТ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ІВАНА ОГІЄНКА 2015 РОКУ

Валерій Радецький, член Національної Спілки художників України, учасник багатьох вітчизняних та міжнародних виставок і пленерів, належить до тих митців, чия молодість (нар. 1958) виявляється у невтомній працездатності, а зрілість – у власному погляді на світ. Художник не тільки за професією, а й за духовним покликанням.

Він живе мистецтвом і перетворює на нього все, що його оточує, залишається в пам'яті, лягає на серце. Тоді починають бриніти дзвіночками фарб спогади про бабусину хату («Чекання»), сяють райдужним мереживом білі вишивані рушники («Рушники»), зливаються в обіймах стрімкого танцю вівчар з гірською полониною («Карпатські ритми»), струмені сопілковою мелодією тонке стебло макової квітки («Червоний мак літа»). І годі буде відшукувати першоджерела: вони у розсіпах натурних олівцевих начерків, олійних етюдів, акварельних аркушів, що утворюють живописні цикли, складаються у кольорові симфонії. Акварелі Валерія сприймаються артистичними імпровізаціями на сяючій клавіатурі фарб, сповнені пружного ритму, колористичної терпкості, вібрацій барвистих акордів. Насичені світлом і тінню, вони виткали химерні лаштунки видимого світу, за якими передчуваються ірреальні обрії мрій і поривань. Колір стає виміром всієї творчості. Він полум'яне, виблискує, дзвенить, світиться, він творить форму, бавиться нею, розпорошує на безліч складових, з яких викладає мозаїку землі і неба. Несподівано, всупереч змінним і нетривким суцвіттям відтінків народжується відчуття злагоди і гармонії. І починаєш усвідомлювати провідну думку митця – апріорність краси. Приміта особливого хисту Валерія – робити кожний твір зародком прекрасного. Наче недбало, пригорщами, розсипана живописна розкіш по аркушах і полотнах. Вона обертає натурні штудії на довільні арабески жіночої принади, портретні ескізи на елегантні силуети, де лінія стає носієм думки про неповторність кожної особистості. Культ краси трансформує пленерні етюди у нескінченні варіації на тему «Я відчуваю», замість зображального «Я бачу», всі творчі спроби зводять до єдиного – відчут-

тя краси. Навіть незручно сьогодні згадувати таку естетичну банальність – навкруги стільки бридкого, мізерного, з усіх боків стискають нудні справи, дрібні бажання, а над усім панують і зависають темною хмаркою думки про «хліб насущний». Та у майстерні художника твориться чистий живопис, що матеріалізує чисте почуття. Наприкінці минулого століття відомий художник писав наречений: «Хочу відрадного. Буду писати тільки відрадне». Йому вторував його сучасник: «Краса – ось наша релігія». Ці слова згадуєш у майстерні В. Радецького, коли розглядаєш сповнені скорботи аркуші і полотна «Реквієму». Присвячені тій миті вічності, що між народженням і смертю, тому проміжку часу, який ми звемо життям, вони викликають питання: «Чи може народжувати красу страждання, біль, горе? Чи може зачарувати жертвна покора, що силоміць схилиє голову перед невгамовною долею?». І розумієш, що у Валерія – може. «Реквієм» співає магічними синіми сполученнями, проливається у душу повільними мелодіями спадних ліній, проникає у серце тривогою скупченої «хорової» композиції. Хто ж він, Валерій Радецький? Аранжувальник фарб і тонів чи художник звуків? І що маємо зробити ми, відвідувачі не частих вернісажей, щоб увійти в його всесвіт? Гадаю, нам лишається небагато: навчитися «слухати» живопис і «бачити» музику кольорів. Тоді ми будемо здатні зрозуміти, що сенс творчості Валерія у ствердженні краси, як вічного прояву стихії буття, а душевне покликання – «нести в життя яскравий колір радості».

Отримано: 01.11.2015 р.

Н. О. Хом'як

ІВАН ОГІЄНКО В КОНТЕКСТІ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЖИТОМИРСЬКОГО КОЛЕДЖУ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ ІМЕНІ ІВАНА ОГІЄНКА

На перехресті тисячоліть ми усвідомили, що настав час збирати духовні зерна, бо «силою духу вимірюється достоїнство нації, енергією тих світлих постатей, яким судилося стати світочами часу і епохи» [1]. Вигнанці, мученики, сподвижники, талановиті керманічі, духовно-інтелектуальні донори, боговибрані пастори, звияжці, геніальні особистості є живодайними джерелами, духовними оберегами нації. Ставленням до них вимірюється моральний ресурс і життєздатність нації «Скільки золотого цвіту української інтелігенції було винищено і сплюндровано. Бо не корилися системі, бо не навчилися жити зі зламаними хребтами і знівельованими лицами, бо мали найвищу мужність залишатися собою і творити». Творчі особистості, зневірені у більшовицьких ідеалах, були змушені жити на чужині – подалі від репресій та геноциду. В еміграційному списку – ім'я митрополита Іларіона, у мирському житті професора Івана Огієнка. Проживши другу частину свого життя за межами України, він залишив неоцінений духовний скарб. «Доля судила мені немало працювати в таких умовах і на таких посадах, коли моя діяльність не належала тільки мені, – я працював для цілого українського народу. Як я працював, – судити не мені...» [2, с.7].

Житомирський коледж культури і мистецтв – вищий навчальний заклад I рівня акредитації, який з 27 березня 2000 р. носить ім'я Івана Огієнка. «Сам Бог благословив мистецтво», – писав видатний Брусилівець. «Обличчя нації визначають передусім її художники, поети, філософи, вчені», за словами Ліни Костенко, тому духовним орієнтиром навчально-виховного процесу сьогодні має стати «культиву-